

FRA BREDDE TIL DYBDE

SELVOM SVENSKER HENRIK LINDSTRAND ALTID HAR VÆRET BRED I SIN TILGANG TIL MUSIK, DRØMTE HAN PÅ RYTMISK MUSIKKONSERVATORIUM OM AT BLIVE JAZZPIANIST. MEN DET VAR FØRST SOM MEDLEM AF ROCKBANDET KASHMIR, HAN OMSIDER FANDT SIN EGEN STEMME OG LYD – OG TOG EN ENDELIG BESLUTNING OM AT BLIVE I KØBENHAVN.

» TEKST: KATHRINE SCHMEICHEL, JOURNALIST

» FOTO: BJØRN BERTHEUSSEN

Havde den unge Henrik Lindstrand ikke nået landbussen en tidlig vintermorgen i Sverige for 12 år siden, var han måske aldrig kommet med i det populære rockorkester Kashmir.

Men han nåede lige akkurat bussen og kunne efter en tur med tog, færge og endnu en bus møde frem til optagelsesprøven på Rytmisk Musikkonservatorium.

Faktisk havde den dengang 19-årige pianist, Henrik Lindstrand, ikke regnet med at komme ind på konservatoriet i København – en by, han aldrig havde været i før. Mest af alt havde han bare meldt sig til optagelsesprøven for at tjekke, om stedet nu også var så fantastisk, som han havde hørt fra tidligere elever på sin egen uddannelsesinstitution, Fridhems Folkhøgskola, i Skåne.

Men helt imod forventning befandt den unge svensker sig et halvt år senere på Rytmisk Musikkonservatorium. Og endnu mere imod sin forventning blev han boende i København, hvor han nu residerer på 12. år.

»København er den rigtige by for mig – og mere en musikby end Stockholm, der er domineret af få hotshots, som sidder på de fleste job. I København er der flere spillesteder, et voksende antal små pladesskaber, der tænker kreativt, og et mere eksperimenterende miljø. Og så er det lettere selv at starte noget nyt op – uden at



1998



man behøver at være kommerciel eller have et stort pladeselskab i ryggen – bl.a. fordi der er så mange støttemuligheder som fx Koda og Kunstrådet«, siger den 31-årige musiker, der efter endt uddannelse i 1998 flyttede tilbage til Stockholm, fordi han var træt af København, savnede sine svenske venner og fik mulighed for at komme med på en turné med sangerinden Jennifer Brown.

Men selvom han spillede med nogle af Sveriges bedste musikere, som også var hans venner, fandt han ud af, at han savnede København. Og efter et halvt år i det svenske turne- og pladestudieliv kunne han mærke, at »tilværelsen som sideman udfyldte for få sider af hans musikalitet«.

KASHMIR OG KØBENHAVN KALDER

En telefonopringning fra frontfiguren i Kashmir, Kasper Eistrup, fik ham tilbage til København.

»Jeg fik tilsendt råmixet af 'The Good Life' (Kashmirs gennembruds-cd fra 1999, red.) og kunne med det samme høre ærligheden og dybden i musikken. Det var meget befriende for mig, fordi jeg bevægede mig i et pop-miljø, hvor det handlede om pladesalg og ens nye video – hvilket ikke havde meget med selve musikken at gøre«.

I første omgang skulle han bare spille 15 job på en forårsturné, men i takt med succes, affødt af albummet 'The Good Life', blev Lindstrand en uundværlig del for resten af bandet, der havde spillet sammen som trio i otte år. Siden har den svenske pianist stort set ikke haft tid til andet end at spille med Kashmir.

På Rytmaskonservatorium pegede det ellers mod en karriere som jazzpianist.

»Jeg har altid være meget bred omkring musik og har beskæftiget mig med både pop, musical, kor, fusion og jazz. Men med lærere som Thomas Clausen og Carsten Dahl førte det mig efterhånden mod det solistorienterede, og jeg begyndte at få ambitioner om at blive en god jazzpianist. En af dem, man snakkede om«.

Det blev imidlertid som rockmusiker, han for alvor fandt sig selv musikalsk.

»Det er meget sjældent, at man som musiker får lov til at fordybe sig i én ting. Og som del af et band på fire mennesker med et fælles udtryk kan man ikke stå og gemme sig. Det har betydet, at jeg har fået tid og mulighed for at arbejde med mit eget udtryk og dermed finde min egen lyd og stemme – hvilket nok ikke var sket lige så hurtigt, som hvis jeg havde spillet med ti forskellige orkestre om året«.

Han har dog ikke lagt jazzen på hylden.

»Jeg savner helt klart at spille jazz. Men hver ting til sin tid. At komme med i et band som Kashmir har været en stor, kreativ rejse for mig. Det betyder bare ikke, at alt det andet ikke stadig ligger der«.

Henrik Lindstrand arbejder i sine få ledige stunder på et soloprojekt i den mere ambiente genre i sit hjemmestudie, ligesom han også har leveret arrangementer med fx strygere til bands som Sort Sol, Tim Christensen og det hedengangne Swan Lee.

KONCENTREREDE SIG OM FÅ FAG

Henrik Lindstrand hørte ifølge ham selv til den type studerende, der fik meget ud af at gå på Rytmaskonservatorium, fordi han formåede at koncentrere sig om nogle få fag.

»Jeg valgte bevidst kun at bruge tid på de fag, jeg brændte for – nemlig mit hovedinstrument, arrangement og hørelære. De andre fag droppede jeg nærmest. Jeg kom til timerne, men lavede ikke meget. Og det, tror jeg, er nøglen til at kunne gå på en videregående uddannelse: At man er i stand til at vælge fra. Det hele kan nemt blive uoverskueligt, hvis man føler, at man skal præstere lige godt i alle fag«.

Et fag, der havnede langt nede på prioritetslisten, var sammenspilsundervisningen.

»På konservatoriet var vi tvunget sammen i en tilfældig konstellation, selvom vi stil- og udtryksmæssigt var meget forskellige. Det blev tit rodet, ustruktureret og uden nerve. Jeg spillede jo med grupper i min fritid – bl.a. det eksperimenterende jazzorkester, Factum Est?



– som jeg netop havde valgt at spille med, fordi vi swingede godt sammen og gerne ville udtrykke noget i fællesskab. Til gengæld kan jeg takke konservatoriet for det netværk, jeg byggede op i de fire år. For jeg fandt stille og roligt ud af, hvem på skolen, jeg havde noget til fælles med. Og der blev konstant lavet nye konstellationer af jazztrioer og soulbands, hvor folk tog ud og spillede i weekenderne. Det var her, man udviklede sig – ikke i sammenspilstimerne«.

Selvom Lindstrand »ikke var pjattet med de pædagogiske fag«, valgte han alligevel at uddanne sig som musiklærer »for at satse på det sikre«. Ikke desto mindre har han hovedsageligt ernæret sig som fuldtidsmusiker, siden han blev færdig for otte år siden. Men han er glad for sin musiklæreruddannelse, fordi det har lært ham at sælge sine musikalske ideer på en overbevisende måde.

»Vi underviste såkaldte kaninhold i sammenspil, hvor vi fik erfaring med at kunne tage plads i et rum og kommunikere omkring musik. Og det er en god evne at have, når man spiller i et band og gerne vil overbevise de andre, når man har fået en god ide. Kan man sælge sin ide på en overbevisende måde, har man jo næsten vundet«.

DET DANSKE SPROG VAR DET VÆRSTE

Det værste ved at gå på Rytmask Musikonservatorium for Henrik Lindstrand var det danske sprog.

»Jeg tror ikke, at danskere er klar over, hvor svært det er for en svensker uden for Skåne at forstå dansk! Jeg forstod ingenting de første par måneder«, siger den svenske musiker på formfuldendt dansk og fortæller, at det hele kun blev værre af, at han også var genert og ikke turde spørge for meget.

De bedste timer for den svenske pianist, der har spillet klaver, siden han var tre år, var høre lærertimerne hos saxofonisten Henrik Sveidahl, den nuværende rektor.

»Jeg fik meget ud af timerne hos Henrik Sveidahl, fordi han var ekstremt systematisk og pædagogisk. Jeg rykkede virkelig i de timer. Fik tilegnet mig et sprog –

BLÅ BOG

Henrik Lindstrand

Født 1974 i Göteborg i Sverige, opvokset i Ørebro. Afgang fra musiklæreruddannelsen i 1998 med klaver som hovedfag.

Dannede i 1995 Factum Est? med bl.a. Fredrik Lundin. Har endvidere turneret med bl.a. Drori-Hansen og Jennifer Brown samt arbejdet som studiemusiker for Lars H.U.G, Ginman/Jørgensen, Tim Christensen, Sort Sol m.fl. Kom i 1999 med i Kashmir og lærte i den forbindelse at spille guitar. Har primo 2006 turneret med Kashmir i Europa og skal sandsynligvis på turne i både Japan og Australien senere på året samt på endnu en Europa-turne.

Seneste album med Kashmir er 'No Balance Palace' (SonyBMG 2005).

www.kashmir.dk

visualiseret musikken – så jeg kunne forstå, hvad det var, jeg hørte, og som er noget, jeg ubevidst bruger hele tiden i mit nuværende arbejde med Kashmir, hvor vi ikke bruger noder, men hvor det, jeg har lært på 'Kons' gør, at arbejdsprocessen forløber meget nemmere og hurtigere«.

Den unge Lindstrand var også glad for timerne hos pianist Carsten Dahl.

»Carsten Dahl åbnede for det overordnede spørgsmål om personlig stil og måde at udtrykke sig på. Godt nok nåede jeg ikke selv så langt på uddannelsen – det kom første senere. Men det var inspirerende at møde en musiker med så meget selvtillid og udtryk – og en karriere, der kørte. Det er vigtigt, at en uddannelse kan byde på den slags, da inspiration er det, der får en til at sætte sig ned og øve sig to timer hver dag. For hvis ikke man er inspireret, kan det jo være ligegyldigt med al teorien«.